

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou v právní věci

žalobce: **S. S.**
státní příslušností Indická republika
t.č. Příjímací středisko SUZ MVČR, letiště Praha, Aviatická 12,
161 00 Praha 6
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.,
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad štolou 936/3, poštovní příhrádka 21/OAM, 170 34 Praha
7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2019, č. j. OAM-459/LE-LE05-LE05-NV-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 11. 2019, č.j. OAM-459/LE-LE05-LE05-NV-2019 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze prostřednictvím Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný nepovolil žalobci vstup na území České republiky na základě § 73 odst. 3 písm. c) zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Doba, na níž se nepovoluje vstup žalobce na území České republiky, byla stanovena do 2. 3. 2020.
2. Žalobce v žalobě namítal porušení § 2 odst. 2 a odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť byly překročeny meze správního uvážení, § 3 a § 68 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu) a odůvodnění neobsahuje předepsané zákonné náležitosti. Žalobce dále namítal porušení § 50 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný z úřední povinnosti nezjistil všechny rozhodné skutečnosti, § 73 odst. 3 a 4 zákona o azylu, neboť došlo k chybné aplikaci tohoto ustanovení, § 74 odst. 1 a 2 zákona o azylu, neboť žalovaný chybně neaplikoval toto ustanovení, když v rozhodnutí opomenul řádně identifikovat zranitelnost žalobce a žalovaný měl bez zbytečného odkladu povolit vstup na území poté, co u žalobce zanikly důvody nepovolení vstupu na území. V poslední řadě žalobce namítal i porušení článku 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť správní orgán chybně vyměřil lhůtu k zajištění a tím znemožnil periodicitu soudního přezkumu zajištění.
3. Žalobce je toho názoru, že správní orgán nezjistil řádně skutkový stav ohledně jeho zranitelnosti, tedy ohledně přednostní aplikovatelnosti § 74 odst. 1 zákona o azylu. Především podle žalobce žalovaný v době vydání napadeného rozhodnutí nezjistil řádně skutkový stav. Žalobce uvedl, že během pohovoru sdělil skutečnosti dokládající, že je osobou zranitelnou, neboť byl podroben vážným formám psychického a fyzického násilí. Je sikh a v případě návratu do Indie mu hrozí smrt, neboť ho pronásledují osoby hinduistické strany BJP a „Congress“, kteří se ho již jednou pokusili zabít. Nejprve mu bylo vyhrožováno telefonicky, následně byl dvakrát fyzicky napaden. Při prvním útoku vylepoval plakáty své strany Shromni Akali Dal Amritsar, které je členem. Přijeli asi 4 muži v autě, strhali plakáty a baseballovou pálkou přerazili žalobci levou ruku, kterou mu zlomili. Stopy po zlomení jsou stále vidět. Při druhém útoku jel žalobce na motorce, přijelo k němu auto a opět byl napaden fyzicky a následně, když utíkal, po něm útočníci stříleli. Žalobce se musel ukrývat na různých místech, aby ho útočníci nenašli. Pokusil se neúspěšně vycestovat ze země do Řecka, dále byl ve Vietnamu, kde však nemohl požádat o azyl a nakonec utekl do České republiky. Ačkoli během poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a během pohovoru k žádosti o azyl uváděl oba útoky, v rozhodnutí o nepovolení vstupu nejsou tyto informace vůbec uvedeny. Žalobce pracovníka OAMP, který s ním prováděl pohovor, kterému byla přítomna zástupkyně žalobce, o svých zraněních informoval, chtěl mu je ukázat, nicméně ten je vidět nechtěl, spokojil se s tím, že zdravotní stav žalobce je dobrý. Informace o zraněních pracovník OAMP neuvedl, a proto odmítla zástupkyně žalobce protokol podepsat. V napadeném rozhodnutí není toto fyzické násilí nijak zohledněno a není tak seznatelné, proč žalobce nebyl posuzován jako zranitelná osoba. Jako sikh je žalobce perzekuován jak z hlediska politického, tak i z hlediska náboženského. Žalobce současně poukázal na zprávu United States Commission on International Religious Freedom z roku 2017 a 2019, na články na webových stránkách

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

The Quint, India Today a zprávu Immigration and Refugee Board of Canada: India. Treatment of political activists and members of opposition parties in Punjab; treatment of perceived supporters of Sikh militancy by authorities (2017-April 2018). Podle žalobce je zřejmé, že z dostupných zdrojů vyplývá, že v Indii dochází k pronásledování sikhů ze strany hinduistů, napadené rozhodnutí předjímá možnost zastavení řízení o mezinárodní ochraně z důvodu nepřipustnosti žádosti nebo vyhodnocení žádosti jako zjevně nedůvodné, protože Indie je považována za bezpečnou zemi. V tomto smyslu podle žalobce žalovaný překročil meze správního uvážení a svou kompetenci, když v rozhodnutí o nepovolení vstupu předjímá věcné posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Dále pak žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 19/2016 a rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 1 A 93/2016.

4. Žalobce také namítal, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav ohledně jeho přicestování a vstupu do České republiky, a tím mylně konstruoval nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek a nemožnost aplikovat alternativní opatření. Žalobce má za to, že snaha porušovat právní předpisy členských států EU není z jeho výpovědi patrná. Hrozbu porušení veřejného pořádku dle jeho názoru pak nelze konstruovat ze samotné absence platného povolení ke vstupu na území. Žalobce nevěděl, že jeho francouzské vízum je falešné. Rozporoval tvrzení, že by se vyjádřil v tom smyslu, že měl úmysl pokračovat do Francie. Během pohovoru naopak uvedl, že cílem byla Česká republika a že měl pouze francouzské vízum. Od počátku chtěl požádat o azyl v České republice a zůstat tu. Vzhledem k tomu, že byl zadržen okamžitě po svém příletu do České republiky, neměl ani možnost vyjádřit svou vůli požádat o mezinárodní ochranu. Podle žalobce není rovněž z rozhodnutí zřejmé, jakým způsobem a kdy v minulosti měl porušovat právní řád České republiky, ani nebyla shledána na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci nutnost rozhodnout o nepovolení vstupu, a stejně tak nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření. Uvedl, že žalovaný se pak nijak konkrétními možnostmi alternativních opatření nezabývá. Poukázal na rozsudky zdejšího soudu sp.zn. 1 A 93/2016, sp.zn. 2 A 9/2016 a sp.zn. 2 A 58/2019, rozsudky Nejvyššího správního soudu sp.zn. 5 Azs 312/2016 a sp.zn. 9 Azs 107/2014.
5. Žalobce také namítal, že žalovaný stanovil lhůtu zajištění na 120 dní, čímž zamezil periodicitě soudního přezkumu zajištění. Napadené rozhodnutí o nepovolení vstupu na území je dle jeho názoru de facto rozhodnutím o zajištění. Měl za to, že napadené rozhodnutí je v rozporu s jeho právem na pravidelný přezkum důvodů zajištění, které mu přiznává přímo čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a které vyplývá také z rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva. V této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 97/2012 a sp.zn. 7 As 14/2012 a sp. zn. 2 Azs 57/2014.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž popřel oprávněnost žalobních námitek s tím, že s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil v žalobě uvedená ustanovení správního řádu či zákona o azylu, či zmiňované články v žalobě cit. úmluvách. Vydané rozhodnutí o nepovolení vstupu na území České republiky považoval za zákonné a trval na tom, že zjistil skutečný stav věci, který následně v souladu s platným právem vyhodnotil. K žalobním námitkám uvedl, že z obsahu zaslaných podkladů a napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobce přicestoval do České republiky na základě cestovního dokladu, do nějž byl neoprávněně vlepen padělek schengenského víza Francie. Vzhledem ke zjištěným skutečnostem bylo zapotřebí v případě žalobce vydat rozhodnutí o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nepovolení vstupu na území dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, neboť bylo důvodné se domnívat, že by žalobce mohl v případě povolení vstupu na území představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, a to pokračováním již předchozího zcela vědomého protiprávního jednání. Nelze tedy rozumně očekávat náhlou změnu chování jmenovaného v tom směru, že by nyní respektoval uložené mírnější opatření dle § 47 zákona o azylu. Za těchto okolností by podle žalovaného uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo účinné. Žalovaný je pak přesvědčen o tom, že nepovolení vstupu na území České republiky je v případě žalobce nutné. Pokud se jedná o námitku vztahující se k § 73 odst. 7 zákona o azylu a k tzv. zranitelným osobám žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí se vypořádal i s touto otázkou, a to konkrétně na straně 3 kde uvádí, že nelze konstatovat, že by žalobce byl zranitelnou osobou. Žalobce sám uvedl, že nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. Je dospělým a zdravým mužem a během správního řízení nebylo zjištěno, že by byl obětí obchodování, mučení, znásilnění či jiných vážných forem psychického, fyzického, či sexuálního násilí. Tvzení žalobce ohledně obav ze strany BJP a Kongres kvůli jeho členství ve straně Shromni Akali Dal Amritsar, kteří chtějí, aby se k nim přidal a prodával drogy, však nebylo podloženo žádnou skutečností, ze které by mohlo vyplývat, že žalobce je zranitelnou osobou. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, ze dne 20.8.2016, č.j. 1 Azs 123/2015-47, který k otázce zdravotního stavu poznamenal, že „pokud pro to nevyplývají před správním orgánem důvody, není třeba otázku zranitelnosti výslovně rozebírat“. Žalovaný tedy učinil dostatečné kroky k ověření zdravotního stavu žalobce, žalobce přitom v řízení před žalovaným neuváděl, resp. ani nenaznačil, že jeho zdravotní stav by mohl být pro něj natolik vážný. Za této situace nelze dospět k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného z důvodu, že by správní orgán nevyhodnotil zdravotní stav žalobce, resp. z důvodu, že se výslovně v napadeném rozhodnutí nevyslovil k otázce, zda se jedná o zranitelnou osobu, neboť konkrétní skutečnosti v době rozhodování žalovaného nenásvědčovaly tomu, že by aktuální zdravotní stav žalobce bránil jeho zajištění. Žalovaný rovněž poukázal na to, že žalobce za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu pak označil fakt, že se obává muže ze zastavárny, kterému podepsal směnku a který po něm nyní chce peníze a vyhrožuje mu. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné v plném rozsahu.

7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 3. 11. 2019 ve 14.10 hod. přicestoval na Letiště Václava Havla v Praze žalobce linkou SU 2018 z Moskvy a měl v úmyslu vstoupit na území České republiky. Při hraniční kontrole provedené dne 3. 11. 2019 v 15.30 hod. předložil svůj cestovní doklad Indie s vlepeným vízovým štítkem Francie. Odborným posouzením pravosti uvedených dokladů bylo zjištěno, že předložený cestovní doklad Indie je pravý a neobsahuje žádné neoprávněné změny či zásahy, byl však neoprávněně pozměněn tím, že do něj byl vlepen kompletní padělek schengenského víza Francie. Žalobce nedisponoval žádným platným vízem či jiným oprávněním ke vstupu na území České republiky. Z uvedených důvodů byl dne 3. 11. 2019 v 15.45 hod. žalobci vstup na území České republiky odepřen. Poté téhož dne požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
8. Dne 7. 11. 2019 žalobce poskytl údaje ke své žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že je pandžábské národnosti, státní příslušnosti Indie, cestovní doklad CD Indie č. S8898074 je platný do 29. 5. 2029, je schopen se dorozumět v jazyce pandžábském, náboženského přesvědčení je sikh, pracuje pro stranu Shromni Akali Dal Amritsar. Je svobodný, bezdětný, posledním místem bydliště ve vlasti byla obec Sidhupur, okres Jalandhar. Dne 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

11. 2019 odletěl z Dillí přes Moskvu do Prahy. Chtěl zůstat zde. Vízum, se kterým přiletěl, mu zařídil otcův kamarád. Ten mu také pomohl na letišti při odletu. Na území České republiky vstoupil dne 3. 11. 2019 (letiště Praha-Ruzyně). Neměl žádný předchozí pobyt ve státech EU, ani žádná udělená víza nebo povolení k pobytu v jiných státech. Nikde a nikdy o mezinárodní ochranu nežádal. Jeho zdravotní stav je dobrý, nemá žádné zdravotní problémy, žádné zdravotní ani jiné omezení. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že přijel, aby si zachránil život. V Indii ho zabijí lidé ze strany Kongres a BJP, kteří sledují ideologii RSS, protože pracoval pro stranu Shromni Akali Dal Amritsar. Je členem této sikhské strany, a proto ho lidé ze strany BJP a Kongres obtěžují a chtějí, aby stranu opustil a aby se přidal k nim. Chtějí, aby prodával drogy a vydělával peníze. Žalobce to však udělat nechce. Přeje si zde zůstat a získat azyl, protože je v nebezpečí. Nechce se vrátit do Indie.

9. Dne 7. 11. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž žalobci nepovolil vstup na území České republiky. Doba, na niž se nepovoluje vstup, byla stanovena do 2. 3. 2020.
10. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu „*Ministerstvo rozhodne do 5 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek*“
12. Dle § 73 odst. 4 zákona o azylu „*Ministerstvo v rozhodnutí o nepovolení vstupu na území stanoví dobu, po kterou nemůže žadatel o udělení mezinárodní ochrany na území vstoupit; tuto dobu lze prodloužit, a to i opakovaně. Doba pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti nesmí být delší než 120 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“
13. Dle § 74 odst. 1 zákona o azylu „*Ministerstvo umožní bez rozhodnutí, neukládá-li zvláštní opatření, vstup na území cizinci, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, a zajistí jeho dopravu do azylového zařízení na území, jde-li o zranitelnou osobu, s výjimkou osoby se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců.*“
14. Mezi „zranitelné osoby“, kterým nelze zakázat vstup na území, se dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu řadí „*zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí*“.
15. Předně soud konstatuje, že obdobnou věcí se již zdejší soud zabýval pod sp.zn. 2A 58/2019. V předmětné věci neměl soud důvod odchýlit se od závěrů učiněných v rozsudku sp.zn. 2 A 58/2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

16. Žalobce v první řadě namítal, že nebyl zjištěn skutkový stav věci, neboť žalovaný neprovedl řádnou identifikaci toho, zda je žalobce zranitelnou osobou.
17. K otázce zjišťování skutkového stavu věci ve vztahu ke zranitelnosti žadatele o mezinárodní ochranu se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 4. 2017 č. j. 9 Azs 314/2016 – 44, kde konstatoval následující. *„Při posuzování zranitelnosti žadatele o mezinárodní ochranu vychází Ministerstvo vnitra prvotně z informací v dotazníku žádosti o udělení mezinárodní ochrany, konkrétně z odpovědí týkajících se zranitelnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 123/2015). Pokud žadatel neuvede – jak tomu bylo v případě stěžovatelky, žádné skutečnosti, ze kterých by bylo patrné, že může být považován za zranitelnou osobu, je pak logické, že správní orgán nemá důvod předpokládat jakékoliv závažnější problémy nasvědčující jeho zranitelnosti. Je zřejmé, že nezjištění důvodů zranitelnosti by mohlo do práv stěžovatelky zasáhnout pouze za situace, kdy by skutečně byla zranitelnou osobou. Za takové situace, by tak bylo nutné v řízení před krajským soudem tvrdit a prokazovat skutečnosti, proč je touto osobou. Následně by pak krajský soud mohl posoudit, nakolik se měl správní orgán zabývat důvody zranitelnosti. Pokud však stěžovatelka v řízení před městským soudem vůbec netvrdila, proč by touto osobou měla být, pak nebylo možné, aby za ní městský soud domýšlel veškeré varianty zranitelnosti a hodnotil, zda žalovaný měl pro jejich posouzení dostatek podkladů. Jestliže její zranitelnosti tedy nic nenapovídalo, a sama nic konkrétního v řízení před městským soudem neuvedla, lze považovat skutková zjištění žalovaného, zakládající se na podkladech z řízení o udělení mezinárodní ochrany, za dostatečná. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že žalobkyně neunesla své břemeno tvrzení a důkazní o tom, že by žalovaný nedostál své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a neměl tak k dispozici dostatek informací pro posouzení „zranitelnosti“.*
18. V posuzovaném případě žalovaný vycházel z informací v dotazníku – poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu. Při poskytnutí údajů žalobce uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý, nemá žádné zdravotní problémy, žádné zdravotní ani jiné omezení. V důvodech k žádosti žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o jeho zranitelnosti. Žalobce pouze uvedl, že v Indii ho obtěžují lidé ze strany Kongres a BJP, kteří sledují ideologii RSS, protože pracoval a je členem strany Shromni Akali Dal Amritsar. Chtějí, aby stranu opustil a přidal se k nim. Chtějí, aby prodával drogy a vydělával peníze.
19. Z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 314/2016 – 44 plyne, že pokud žalobce tvrdí a prokazuje, že je zranitelnou osobou, má soud posoudit, nakolik se měl správní orgán důvody zranitelnosti zabývat.
20. Zdejší soud není přesvědčen o zranitelnosti žalobce. Jeho tvrzení v podané žalobě nemají oporu ve spisové dokumentaci. V rámci poskytnutí údajů k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce neuvedl, ani se nezmínil o tom, že by byl mučen, nebo podroben fyzickému či psychickému násilí.
21. Z důvodu výše uvedeného jsou skutková zjištění žalovaného, která se zakládají na informacích uvedených v poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v tomto konkrétním případě dostatečná. Do práv žalobce by mohlo býtasaženo pouze v případě, kdyby byl žalobce skutečně zranitelnou osobou. Soud musí přesto zdůraznit, že i v krátké 5 denní lhůtě pro rozhodnutí o nepovolení vstupu se musí správní orgán otázkou zranitelnosti žadatele o mezinárodní ochranu zabývat, a to takovým způsobem, aby zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V mnoha případech k tomu nemusí být informace z dotazníku žádosti o udělení mezinárodní ochrany

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

dostačující. Jinak je tomu v případě pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který již obsahuje daleko podrobnější informace stran azylového příběhu žalobce.

22. Žalobce dále namítal, že správní orgán nezjistil řádně skutkový stav ohledně jeho přicestování a vstupu do České republiky, a tím mylně konstruoval jeho nebezpečnost pro veřejný pořádek a nemožnost aplikovat alternativní opatření.
23. Žalovaný na s. 3 svého rozhodnutí uvedl, že má za prokázané, že povolení vstupu žalobce na území České republiky a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení svobody žalobce by mohlo ohrozit veřejný pořádek v České republice, neboť u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující nerespektování právního řádu, což prokázal svým předchozím zcela vědomým a velmi závažným protiprávním jednáním i současnou snahou zmařit preventivní opatření k zabránění jeho vstupu na území Evropské unie. Podle žalovaného nelze rozumně očekávat náhlou změnu chování žalobce v tom směru, že by nyní respektoval uložené mírnější opatření spočívající ve zvláštním opatření dle § 47 zákona o azylu. Měl za to, že uplatnění tohoto opatření by nebylo účinné. Žalovaný je přesvědčen, že nepovolení vstupu na území České republiky je v případě žalobce nutné, neboť je nutné se domnívat, že by mohl v případě povolení vstupu na území představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek a současně dle jeho názoru nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu.
24. V době rozhodování o nepovolení vstupu měl žalovaný k dispozici pouze žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3. 11. 2019 a dotazník– poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 11. 2019. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce pouze krátce bez dalšího uvedl „Žádám o udělení mezinárodní ochrany v České republice“, v dotazníku-poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce mimo jiné uvedl, že odletěl z Dillí přes Moskvu do Prahy. Je sikh, svobodný, bezdětný, pracuje a je členem strany Shromni Akali Dal Amritsar. Chtěl zůstat zde. Vízum, se kterým přiletěl, mu zařídil otcův kamarád. Dále uvedl důvody žádosti o mezinárodní ochranu.
25. Při vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu na území musí správní orgán vždy vycházet z úplně a spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s § 3 správního řádu. Rozpor v tomto postupu by zakládal rozpor se základní zásadou správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. č. j. 9 Azs 314/2016 – 44). Žalovaný na podkladě informací, tedy že se žalobce prokazoval vlepením padělku vízového štítku, pozměněným dokladem totožnosti, tedy že předložil k oprávněnosti vstupu na území padělek schengenského víza Francie, a rovněž pak, že již v minulosti a to až dosud zcela zjevně porušoval právní řád České republiky i dalšího státu, konkrétně Ruské federace, odkud do České republiky přicestoval na základě pozměněného cestovního dokladu, kterým se prokazoval i posléze v České republice, dospěl k závěru, že v případě žalobce existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek spočívající nejen v tom, že žalobce veřejný pořádek již narušoval, ale především v tom, že tak činil vědomě a měl zjevně v úmyslu v tomto jednání pokračovat, když chtěl vstoupit na území schengenského prostoru, v čemž mu bylo zabráněno pouze jeho umístěním v přijímacím středisku.
26. Rozhodnutí o nepovolení vstupu na území je obdobou rozhodnutí o zajištění dle § 46a zákona o azylu. I důvody jsou totožné a rovněž je třeba zkoumat možnost uložení zvláštního opatření (srov. důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb. a další související zákony). Proto je možné ve vztahu k § 73 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

o azylu odkázat na judikaturu správních soudů vztahující se k § 46a stejného zákona. Otázkou výkladu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu (zajištění z důvodu nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek) se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 - 30, přičemž v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151 dospěl k závěru, že „za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zoblednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci“ (srov. rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013 - 22, ze dne 8. 4. 2015, č. j. 5 Azs 57/2015 - 18, ze dne 12. 2. 2016, č. j. 5 Azs 16/2016 - 32).

27. Je logické, že během krátké 5 denní lhůty nemůže správní orgán podrobně zkoumat životní situaci žadatele o mezinárodní ochranu. Nelze ale rezignovat na zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností. Rovněž v případě zajištění dle cizineckého zákona, které je také prvním úkonem ve věci, rozhoduje správní orgán v krátkých časových lhůtách (dle § 124b odst. 3 zákona o pobytu cizinců do 48 hodin) a přesto za účelem zjištění skutkového stavu věci shromažďuje potřebné informace, například výsledkem cizince. V posuzovaném případě měl ale žalovaný k dispozici pouze informace z dotazníku – poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, z nichž nemohl dostatečně posoudit, zda žalobce představuje ohrožení pro veřejný pořádek.
28. Navíc, jak plyne ze samotného ustanovení § 73 odst. 3 zákona o azylu, prokázání se padělaným nebo pozměněným dokladem totožnosti je samostatný důvod pro nepovolení vstupu žadatele na území, ale pouze pokud není totožnost žadatele jinak známá. Tedy samotné prokázání se padělaným nebo pozměněným dokladem totožnosti není důvod pro nepovolení vstupu na území dle § 73 odst. 3 písm. b) zákona o azylu. Prokázání se padělaným nebo pozměněným dokladem může sice představovat důvodnou domněnku pro to, že by mohl žadatel představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek (§ 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu), nepovolení vstupu na území z tohoto důvodu je ale třeba náležitě odůvodnit, a to na podkladě dostatečných informací. Z informací, které měl žalovaný v době vydání napadeného rozhodnutí k dispozici, nebylo dostatečně zřejmé, proč se žalobce prokázal pozměněným dokladem totožnosti (s žalobcem nebyl proveden pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany za účelem ozřejmění skutečností žalobcem v tomto směru uvedeným) a zda je žádost žalobce o mezinárodní ochranu účelová či nikoliv. Soud je toho názoru, že žalovaný neměl v době vydání napadeného rozhodnutí dostatek podkladů k učinění závěru, že by žalobce mohl být nebezpečím pro veřejný pořádek.
29. S ohledem na výše uvedené je bezpředmětná otázka, zda bylo v případě žalobce možné aplikovat alternativní opatření namísto nepovolení vstupu na území, neboť předpokladem pro takové hodnocení je důvodná domněnka ohledně nebezpečí pro veřejný pořádek.
30. Soudu rovněž jako žalobci není jasné tvrzení žalovaného „Jmenovaný přitom již v minulosti, a to až dosud, zcela zjevně porušoval právní řád České republiky...Je také zřejmé, že jmenovaný nechce zůstat v ČR a má v úmyslu pokračovat nelegálně do dalšího členského státu Evropské unie, konkrétně do Francie, jak sám uvedl.“, které nemá oporu ve správním spise.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

31. Žalobce konečně namítl, že žalovaný stanovil lhůtu jeho zajištění na 120 dní, čímž zamezil periodicitě soudního přezkumu zajištění a porušil tak jeho právo dle čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“).
32. Soud dospěl k závěru, že je třeba napadené rozhodnutí zrušit, a proto se otázka délky omezení osobní svobody žalobce stává bezpředmětnou. Přesto je soud toho názoru, že pokud by byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, nebyla by uvedena námitka důvodná.
33. Žalovaný odůvodnil uložení zákazu vstupu na území po dobu 120 dní tím, že dle § 74 odst. 2 písm. e) zákona o azylu musí rozhodnout ve lhůtě 4 týdnů buď o nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebo o tom, že se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná. Pokud by takto žalovaný nerozhodl, musel by žalobci povolit vstup na území. Po vydání rozhodnutí má žalobce právo podat žalobu ke krajskému soudu (čehož žalobce využil) a případně kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, přičemž soudy musí rozhodnout v zákonných lhůtách. V takovém případě doba pro vydání rozhodnutí a případné rozhodnutí soudů výrazně překročí 120 dnů. Jelikož může být žádost žalobce vyhodnocena jako zjevně nedůvodná nebo nepřipustná, přistoupil žalovaný ke stanovení lhůty 120 dnů.
34. Podle čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.
35. Pro naplnění čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy není rozhodující zákonná povinnost Policie ČR zkoumat v průběhu zajištění, zda trvají jeho důvody. Uvedené ustanovení vyžaduje možnost soudního přezkumu, který nemůže být nahrazen přezkumem ze strany správních orgánů (srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 18. 7. 1971, ve věci De Wilde, Ooms a Versyp proti Belgii, stížnosti č. 2832/66, 2835/66 a 2899/66). Záruka zakotvená v citovaném článku zahrnuje právo na pravidelný soudní přezkum důvodů pro trvání zbavení osobní svobody. Ten může být prováděn soudy automaticky, postačuje však umožnění cizinci iniciovat takový přezkum v rozumných intervalech (srov. např. rozsudky ESLP ze dne 25. 10. 1989 ve věci Bezicheri proti Itálii, stížnost č. 11400/85, ze dne 5. 11. 1981, ve věci X proti Spojenému království, stížnost č. 7215/75, nebo ze dne 15. 11. 2005, ve věci Reinprecht proti Rakousku, stížnost č. 67175/01). Pravidelný přezkum trvání důvodů pro zajištění cizince je umožněn cestou žaloby proti rozhodnutím o zajištění, o prodloužení zajištění, případně proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti cizince o propuštění dle § 65 a násl. s. ř. s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2014, č. j. 2 Azs 57/2014 - 28). Uvedené se vztahuje rovněž na rozhodnutí o nepovolení vstupu, prodloužení doby nepovolení vstupu a žádost o přezkoumání důvodů nepovolení vstupu na území dle § 73 zákona o azylu, neboť fakticky dochází k omezení osobní svobody žadatele o mezinárodní ochranu.
36. K době zajištění dle § 46a zákona o azylu ustanovení, které dává rovněž možnost omezit žadatele o mezinárodní ochranu na svobodě maximálně po dobu 120 dnů, se vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 5. 3. 2013, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42, kde uvedl, že „[z] jazykového výkladu daného ustanovení lze dovodit, že správní orgán má možnost správního uvážení, aby v jednotlivých případech stanovil dobu kratší. Takové rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda nepřekročil meze správního uvážení nebo správní uvážení nezneužil.“ Zmíněný rozsudek lze analogicky aplikovat i na posuzovaný případ.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

37. Soud je toho názoru, že je v tomto ohledu odůvodnění žalovaného dostačující, neboť žalovaný odůvodnil dobu nepovolení vstupu žalobce na území předpokládanou délkou správního a případně navazujícího soudního řízení ohledně jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Navíc uvedl, že pokud nebude žádost žalobce vyhodnocena jako nepřípustná nebo zjevně nedůvodná, bude žalobce dle § 74 odst. 2 písm. e) zákona o azylu propuštěn nejpozději po uplynutí lhůty 4 týdnů.
38. Dle soudu je díky institutu žaloby proti rozhodnutí vydanému podle § 73 zákona o azylu, ale také díky institutu žádosti o přezkoumání důvodů o nepovolení vstupu, kterou lze podat ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí žalovaného nebo rozhodnutí o žalobě, dostatečně zajištěna periodicita přezkumu správních rozhodnutí.
39. Navíc je třeba uvést, že rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26, na nějž žalobce odkazuje, nedopadá na posouzení dané věci, neboť se vztahoval k institutu zajištění cizince za účelem správního vyhoštění za odlišné platné právní úpravy, kdy bylo posuzováno rozhodování správních soudů v těchto věcech ve vztahu k rozhodování obecných soudů o žalobách proti rozhodnutí o propuštění cizince ze zajištění podle tehdy platné právní úpravy (do 31. 12. 2013) zakotvené v ust. § 200o až § 200u zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“).
40. V posuzované věci nicméně soud shledal, že žalovaný nevyhodnotil nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany žalobce na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, a proto přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí.
41. Na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že je nutno napadené rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy, nemá v nich oporu, a proto je třeba jeho zásadní doplnění.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalobce je zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s. tedy právnickou osobou, k jejíž činnosti, uvedeným ve stanovách, patří poskytování právní pomoci uprchlíkům nebo cizincům. Tento zástupce nemá právo na odměnu za zastupování, má pouze právo na náhradu účelně vynaložených nákladů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2008, sp. zn. 4 Azs 51/2008), které však neprokázal. V řízení před zdejším soudem tak náklady řízení žalobci nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. prosince 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.